

Een Weerzien.

de goedheid wil. Bij *jou* voel ik me gerust en kalm, aan *jou* zou ik heel veel durven vertellen van mijn inniger, verborgen leven. . . . Maar nee, 't is niet goed je treurig te maken door *mijn* droefheid. . . . Later, later, zal ik je misschien 't een en ander zeggen, of, beter nog, ik zal 't je dan schrijven. Spreken is wel duidelijker. De klank van de stem, de blik van de oogen, de druk van de hand, ze zeggen zooveel, maar dan bederft de aandoening weer alles, en is 't papier nog maar beter. Dan zul je weten dat mijn ziel een erg gecompliceerd ding is, waarvan je nu niets begrijpen zoudt, als ik 't je trachtte uit te leggen. Maar dat *kán* en *mág* ook niet. . . . Marie, wil je altijd voor mij blijven mijn lieve, lieve vriendin? Vriendschap is zoo mooi, zoo goed. . . .

Opeens kwamen uit het kreupelhout, dat aan weerszijden was van het pad, waar zij liepen, Klara en Frans te voorschijn, en eenige oogenblikken later mevrouw Heerlen, alle drie met rood-gloeïende gezichten, en grauwbestoft. Lachend schudde mevrouw Heerlen uit haar kleeren de takjes, blären en spinragdraden, die bij 't dringen door 't kreupelbosch zich eraan hadden gehecht. Innig verheugd was ze over dit daagje, dat lang een zonlichte plek zou blijven in haar stille weduwenleven.

Ze liep alleen vooruit om in de uitspanning dicht in de buurt, 't een en ander te gaan bestellen voor 't koffiedrinken. Ze zou daar de jongelui wachten, die met hun vieren nog wat bleven dwalen door 't bosch. Opeens klonk een vreugdeschreeuw van Frans: hij had een beek ontdekt, een echt klein riviertje met watervalletjes en kleine stroomversnelingen, dat kwam aankabbelen van omhoog en zijn golfjes voortbibberde tot diep in 't bosch. In zijn kinderblijheid lag hij er over gebogen, scheppend in zijn tot komgeronde handjes 't koele water, dat in schitterende pareldruppels weer neerkletterde, spattend naar alle kanten. Toen moest hij gaan baden, en, druk dribbelend met zijn voetjes, liep hij diep 't bosch in, kwam terug om te vragen of ze toch eens met hem megingen door 't beekje: 't was zoo heerlijk donker daar, en geheimzinnig, allemaal vreemde va-

rens en zachte mossen. . . . Hij lachte van pret, toen Klara zeide, dat ze met hem mede zou waden door 't stroompje. In een oogwenk had ze kousen en schoenen uit, en elegant aan beide zijden optillend haar japon, liep ze achter hem aan, trippel-zwevend over 't water, met, aan weerskanten, het sparklend gespatter van de droppen. Een eindje verder liep ze over een boomstam, in 't beekje geworpen, met de wiegelende deining van haar bovenlijf, 't luchtig gezwenk van haar mooigeronde armen. Ze bleef staan, waar 't riviertje verdween in 't bosch, en lachend keek ze naar Henri en Marie, die haar nastarden in stille bewondering. Heel mooi was ze weer, zooals ze daar stond, de armen in de zijden, in haar witte japon als een blank-marmerend beeld, en, als van een lachende, levensdronken bacchante, 't hoofd met 't weeldrig-zwarte haar, de gloed-roode wangen en breeden wellustmond; onder 't wit van haar japon, even omhoog gehouden, waren de voetjes, blank en klein. Tegen 't donkere groen van 't gebladert was ze als een nimf, die riep tot genieting in 't koele, donkere bosch.

Marie keek naar Henri, en weer zag ze zijn oogen, wijd-open gericht naar Klara, in extaze, zooals eens buiten, dien zomeravond, toen ze had voorgelezen en haar stem vreemdklankend gegaan was naar hun ooren. Zoools toen, kreeg Marie weer dat gevoel van smartende jaloezie, omdat zij Klara zoo bewondering-wekkend zag en zij zichzelf zoo gewoon, zoo heel gewoon van uiterlijk wist. Zij begreep ook, dat Henri 't een aardig, origineel idee vond van Klara, iets niet-alldaagsch, wat juist daarom hem bevallen moest, in 't beekje te baden met kleine Frans. En er was een zoo groot verdriet in haar, dat de tranen haar in de oogen sprongen, en haar stem trilde, toen ze luid-op lachte: Die Klara toch, wat 'n type! . . . Ze zei, dat ze mevrouw Heerlen wou gaan helpen met den koffieboel, want ze kon 't niet verdragen, dat, als straks Klara weer bij hen was, al de attentie van Henri voor die alleen zou zijn. Ze liep weg, maar even keek ze nog Henri aan, en 't was haar of in zijn oogen een uitdrukking lag van 't begrijpen van haar